

Ik hoop, dat de afdeelingen de vraag van het Hoofdbestuur met neen zullen beantwoorden, doch tevens als amendement daarop zullen voorstellen, dat het Hoofdbestuur zich tot de Regeering wende met het verzoek, een wetsartikel in te dienen, waarbij de geneeskundige, die bij een persoon, belast met het besturen van treinen op spoor- of tramwegen of aangesteld bij den veiligheidsdienst dier vervoermiddelen, een gebrek of ziekte waarneemt of ervaart, waaruit gevaar kan ontstaan voor de richtige uitoefening van zijn dienst, verplicht worde daarvan onmiddellijk mededeeling te doen aan.... Ja, aan wien? Zeker niet aan de Directies, doch aan den een of anderen ambtenaar van den gezondheidsdienst, een Hoofdinspecteur bijv. of aan een medischen adviseur der spoorwegmaatschappijen, die dan de zaak voor eene, door den Staat ingestelde keuringscommissie brengt, welke uitspraak doet in hoogste instantie. Vanzelf spreekt, dat de beambte in afwachting dier uitspraak dadelijk, met behoud van tractement, in zijn dienst wordt geschorst, vanzelf spreekt, dat zoo hij ongeschikt wordt bevonden, de Staat, die hem in het belang van het algemeen uit zijn beroep zet, voor geschikt ander werk moet zorgen of hem een behoorlijk pensioen verleen, vanzelf ook spreekt, dat deze voordeelen niet mogen worden toegekend aan hem, die wetende of vermoedende dat hij aan een ziekte, waaruit gevaar voor het reizend publiek kan ontstaan, lijdende is, dit geheim houdt, of zich laat behandelen door personen, die niet tot aangifte verplicht zijn. Op een dergelijke aangifte, door de wet voorgeschreven, zal de medicus evenmin iets kunnen tegen hebben als op het aangeven van gevallen van besmettelijke ziekten, waardoor de kans op sociaal nadeel ook niet is buitengesloten. Op deze wijze maakt ons verzoek ook volstrekt geen inbreuk op de onlangs door de afdeelingen uitgesproken meening aangaande het ambtsgeheim.

Wanneer ten slotte de afdeelingen mochten meenen, dat de vraag van het Hoofdbestuur slechts met ja of neen kan worden beantwoord, dan hoop ik dat het antwoord *neen* moge zijn. Zonder twijfel zal dan een volgende vergadering besluiten een adres tot het Hoofdbestuur of eventueel rechtstreeks tot de Regeering te richten, dat beter de bedoeling van de vereeniging van spoorwegartsen weergeeft en niet zoo onaannemelijk is als het onderhavige. Ik vermoed echter, dat het Hoofdbestuur haast met de zaak maakt, om haar eventueel tegelijk met de bespreking van den ambtseed behandeld te zien. In zooverre ware het jammer als deze werkelijk hoogst belangrijke kwestie, die bovendien ook reeds de gemoederen buiten de artsenwereld in opschudding heeft gebracht, nu in ons Parlement niet werd afgedaan of, wat erger is, werd beslist op een wijze, die tegen de opvattingen der medici indruischt.

Dr. D. H. KOETSER.

INGEZONDEN.

WIJKVERPLEGING TE MAKKUM.

In het verslag der commissie van onderzoek naar de wenschelijkheid van ziekenhuizen ten plattelande, komt, ingevolge mijn opgaven aan den Secretaris dier commissie, het volgende voor:

„ . . . Men tracht zich, zoo goed en zoo kwaad als het gaat, nu nog te „behelpen, getuige o. a. de geneesheer te Makkum, die de door hem gesalarieerde vroedvrouw tevens dienst laat doen als wijkverpleegster bij die „patiënten, welke niet gevaarlijk zijn voor haar obstetrische practijk”.

Nu lees ik in het door Ds. F. C. FLEISCHER geredigeerde tijdschrift „*Het Groene en het Witte Kruis*”, aflevering 2, blz. 65, het volgende: „In de laatste „plaats (d. i. Makkum) gaat die (n.l. de wijkverpleging) *niet* uit van den „geneesheer, zooals de Rapporteur ten onrechte mededeelt, doch van en voor „rekening van de afdeeling van „Het Groene Kruis” aldaar”.

Wanneer men deze twee aanhalingen leest, kan men niet anders concluderen, dan dat ik heb willen pronken met de veeren van de Provinciale Friesche Vereeniging „Het Groene Kruis”, afdeeling Wonseradeel, Ressort Makkum.

Niets nu is minder waar dan dat.

Om echter ook den schijn van mij af te wenden, oordeelde ik dit schrijven noodig.

De geschiedenis is deze:

Reeds vóór de oprichting van de afdeeling van „Het Groene Kruis” alhier liet ik de vroedvrouw een enkelen keer de verplegende hand uitsteken, waar zulks dringend noodig was.

Toen de afdeeling van „Het Groene Kruis” hier tot stand was gekomen, stelde ik aan den Voorzitter, Ds. F. C. FLEISCHER, voor, vanwege de afdeeling een bijdrage te geven aan de vroedvrouw en haar dan in ruimeren kring als wijkverpleegster haar hulp te laten verleen.

En zóó is geschied.

De woorden in het rapport „*door mij gesalarieerd*” slaan op het salaris als vroedvrouw en zijn door mij alleen gebezigd om aan te duiden, dat deze vroedvrouw niet van gemeentewege, maar door mij is aangesteld.

Ik heb dus niet willen pronken met de veeren van „Het Groene Kruis”, zooals men uit de aangehaalde woorden van Ds. FLEISCHER moet concluderen, doch heb alleen verzuimd, of liever vergeten aan genoemde vereeniging, de eer te geven, die haar toekomt, nl. van, aan de *door mij gesalarieerde* vroedvrouw, een bijdrage te verstrekken ter belooning van haar diensten als wijkverpleegster.

U dankend voor de opname dezer regelen, blijf ik met collegialen groet.

Uw Dw.

Makkum, 23 Nov. 1904.

W. DRIENDIJK.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BRUSSEL. — **Inenting.** Het kamerlid Dr. TERWAGNE heeft een ontwerp ingediend tot invoering der verplichte inenting. In *La Belgique médicale* geeft DUPUREUX uiting aan zijn vrees, dat daardoor evenals in Brazilië een oproer zal worden uitgelokt, maar hij geeft voor dit geval den raad, de bajonetten van vaccine te voorzien, dan zullen de tegenstanders zich zeker niet aan een straatgevecht wagen en de rust zal spoedig hersteld zijn.